

голъмо вълнение започна да разгръща хартиитѣ. Ржцетѣ му треперѣха, защото се боеше да не изтърве сладкото нѣщо. Следъ дълго и внимателно разгръщане най-сетне сиромашкото момче откри червивата ябълка и попита двамата си благодетели:

— Туй ли е подаръкътъ?

Но момчетата бѣха изчезнали.

Мжка заседна на Вълчовото гърло. Очитѣ му насълзиха.

— Какво съмъ имъ сторилъ, че се гаврятъ съ мене? — рече той и закуца нагоре къмъ покосената ливада, кждето отъ два дни съхнѣха малки купчини съно. Откжсна петъ-шестъ зачервени сливи, залъга си глада, мушна се въ една купчена, зарови се въ съното и затвори очи.

До ушитѣ му достигна вечерната молитва на лѣтовницитѣ.

На другия день, докато се печеха на зелената трева като гущери, децата дълго шушукаха, правиха смѣтка и се съветваха. Учителътъ дойде при тѣхъ и се провикна:

— Децата, ще пратиме въ Троянъ стария слуга да ни купи за утре дини или круши. Който иска диня, да си дигне ржката! Пакъ никой. Какво значи това?

Тогава се изправи едното отъ ония момчета, които оскърбиха Вълча и рече:

— Господинъ учителю, ние се отказваме за три дни и отъ динитѣ и отъ крушитѣ.

— Защо? — попита учуденъ учителътъ.

— Съ спестенитѣ пари искаме да прибереме още единъ лѣтовникъ.

— Онова куцо момче — Вълчо. Вие не го познавате, то е герой. Приберете го, господинъ учителю! Нека прекара лѣтото при насъ!

— Чухъ вече за него. Всички ли се отказвате отъ плодове заради Вълча?

— Всички! — извикаха четиридесетъ гърла.

— Вие сте славни момчета, доведете го!

Децата скочиха и се втурнаха къмъ ливадата. Намѣриха куцото момче, разказаха какво сж решили и го заведоха въ лѣтовището. Окжпаха го. Намѣриха и за него снѣжнобѣла ризка и кжси гащета. Натъкмиха го. Вълчо не знаеше кжде да си дене ржцетѣ отъ срамъ. Отъ очитѣ му струеше безкрайна благодарностъ.

А. Каралийчевъ